

Staré zdi

Daniel Landa

Tma možná slyší němý pláč starých stěn,
svědkové tiší, slz mužů, nářku žen.
Staletí už mlčí, a musí to tak být.
Tajemství skrytá nám nesmí prozradit!
Jen starý kámen může tuhle tíhu nést,
jak vyschlý pramen tu střádá na pověst.
Pýchy i pády všech ješitných lidí
staré zdi tají a tiše se stydí.

Čas se nachýlil.

Byla jednou jedna holčička a ta byla hrozně zvědavá. Vždycky chtěla p
řijít na kloub nějakému tajemství. Byla tím úplně posedlá!

/Jde vám o ten talisman!/

A tak strkala nos do velmi starých záležitostí.
Do věcí které jsou dávno mrtvé.

/Já vám ho ráda dám.../

A motala se světem, ve kterém se vůbec nevyzná. Světem hlubokým jako
černý les.

/Vezměte si ho, jestli chcete.../

Myslela, že uprostřed tmy najde světýlko a přitom se v tom lese ztrat
ila. Teď je vystrašená a chce se jí plakat. Namísto světla se všude r
ozhostí tma, a to veliké tajemství se pro ní konečně rozuzlí...

/Vy jste lykantrop!/

Větší hloupost jsem ještě neslyšel, já a lykantrop...

Jste úplně vedle slečinko, já a lykantrop?!

To jste udělala malinko z podlahy strop.

Jste úplně vedle, vedle jak ta jedle.

Kdo zabloudil v lese? Kdo se tady třese?

Tak tím naším nosem zavětřete, kdo jsem já?

Já jsem vaše smrt mé dítě.

Nicota, která vás za chvíli obejme.

Volá na mne vaše krásná krční tepna a takové sladké volání já slyším
i z velké dálky.

Určitě se vám to bude líbit - smrt je jako zapomnění...

/Já vám ten medailon nedám!/

Zbytečně to prodlužujete, akorát vás to bude bolet...

Nebojte se! Tenhle statista na vás přece nemá!

Je to statečná holka.

Má na to! Nevzdá to!